

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๔
ครูบาอาจารย์อย่างนี้หาได้ที่ไหน

ก่อนจ้งหัน

ท่านไม่ฉันท่านก็ไม่ออกมา ท่านภาวนาของท่านเห็นไหมละพระ พระวัดนี้ไม่ฉันจ้งหันวันหนึ่ง ๆ ขาดไปมากนะวันหนึ่ง เท่าที่เห็นนี่เฉพาะองค์ที่มาฉันท่านก็ออกมานี่ องค์ไหนไม่ฉันท่านก็เร่งภาวนาของท่าน นั่นละท่านผู้ต้องการคุณงามความดีเข้าสู่ใจตัวเองเป็นความสงบสุขภายในใจ ต้องอาศัยธรรมเท่านั้น อย่างอื่นไม่ได้ละ ธรรมเท่านั้นที่จะทำโลกให้มีความสงบร่มเย็น ฟังเสียงกันรู้เรื่องคือธรรม ถ้าพวกเปรตพวกผี ก็เลศไปเข้าตรงไหนไม่รู้เรื่องทั้งนั้น ไม่ยอมฟังเสียงอะไรเลย ตัวมูทะลุสุดยอดคือกิเลส ไม่ฟังเสียงอะไรนะ เพราะฉะนั้นโลกถึงได้รุ่มร้อนจากกิเลสขี้ขี้ยา เพราะเราฟังตามมันซิ ถ้าฟังตามธรรมแล้วมันจะเป็นไฟทั้งกองก็เถอะ ดับวูบลงเลยด้วยอำนาจแห่งธรรม

นี่เห็นไหมพระท่านไม่ฉันจ้งหันท่านทำอะไร ท่านเร่งภาวนาของท่าน ไม่ฉันจ้งหันหลายวันเท่าไรความเพียรภายในใจยิ่งเด็ด ๆ อย่างนั้นนะ เวลามาคันจ้งหันนี้ก็มาฉันเพียงยังอัตภาพให้เป็นไป พอพุงร่างกายสังขาร แล้วก็เพื้อหนุนความเพียรให้ดี ถ้าฉันมากกิเลสมันก็แทรกเข้ามา ถ้าฉันได้มากความขี้เกียจก็มาก การนอนก็มาก ทุกอย่างมากขึ้นชื่อว่ากิเลสมากขึ้นพอ ๆ กัน เพราะฉะนั้นจึงให้มันเพียงพอเป็นไปได้ที่แล้วก้าวเดินของธรรมเท่านั้น นี่ละผู้ท่านหาความดีท่านหาอย่างนั้น

พระพุทธเจ้าสลับ ๓ หน ทุกข์มากไหมพี่น้องทั้งหลายฟังซิ ได้ธรรมมาสอนโลก พระกรรมฐานส่วนมากรู้สึกจะถูกก็คือการผ่อนอาหารการอดอาหาร การภาวนาดี ไปที่ไหน ๆ มักจะเห็นอย่างนั้น เท่าที่ผ่านมาก็คือสายหลวงปู่มั่น ปฏิปทาของท่านมักจะอดอยากขาดแคลนมาก เฉพาะอย่างยิ่งการอดอาหารมีอยู่ทั่วไป องค์ไหนมาพูดขึ้นเกี่ยวกับเรื่องผลของการอดอาหารน่าฟัง ๆ ท่านไม่ได้อดเฉย ๆ นะ อดอาหารเพื่อตรัสรู้ธรรมไม่มี พระพุทธเจ้าอดถึง ๔๙ วันเพื่อตรัสรู้ธรรมด้วยการอดอาหารอย่างเดียว จึงไม่เกิดผลประโยชน์อะไรเลย พอมาเสวยพระกระยาหารในเช้าวันนั้น พอตกกลางคืนมาพระสรีระทุกสัดทุกส่วนเบาหวิว ๆ พอได้อาหารเป็นเครื่องหนุนการภาวนาก้าวเดินตรัสรู้ในคืนวันนั้น นับว่าเป็นเครื่องหนุนได้เป็นอย่างดีอย่างลึกลับ

แต่ท่านไม่ได้นำออกมาแสดง เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องนัยใจคอของแต่ละคนที่จะฝึกอบรมตนเอง จะฝึกอบรมด้วยวิธีการใด เช่นอย่างอดอาหาร พระพุทธเจ้าก็ไม่มาออกประกาศอย่างโจ่งแจ้งนะ แต่ให้เป็นผู้พิจารณาเองก็แล้วกันสำหรับผู้ปฏิบัติ เรื่องฉันสบายนอนสบายอยู่สบายกินสบาย พวกนี้พวกหั่นหอมกระเทียมไม่ทัน คลุกเคล้ากัน

กับเนื้อหมูที่อยู่บนเชียงละชี กินมาก ๆ ขึ้นบนเชียงคือหมอนไม่ยอมลง หั่นหอม กระเทียมเสร็จเรียบร้อยไปตีขามัน มันยังบอกอย่ายุ่ง นอนเพลิน อย่ายุ่งมันยังว่าอีกนะ เป็นอย่างนั้นนะ เอาละวันนี้พูดย่อ ๆ เพียงเท่านี้ก่อนแล้วจะให้พร...

หลังจั้งหัน

เราอยากพูดว่าเราอัศจรรย์ภาคกลางนี้ อยู่ข้าวอยู่น้ำเลยนะ น้ำสมบูรณ์ ข้าวมองไปทางไหนก็ได้ มองไปทางข้าวที่กำลังเกี่ยวก็ได้ กำลังสดเขียวขึ้นก็มี น้ำเต็มไปหมดเลย ภาคกลางนี้เป็นภาคหัวใจของชาติไทยเราจริง ๆ เราไปพิจารณาจริง ๆ นะ ดูจริง ๆ ภาคกลางนี้เป็นภาคอยู่ข้าวอยู่น้ำ เป็นภาคหัวใจของชาติไทยเราจริง ๆ เพราะฉะนั้นภาคต่าง ๆ เฉพาะอย่างยิ่งภาคอีสานไปตายกองกันอยู่โน้น โห มันตายที่ไหนมันก็กองกันชิพพอทำนาเสร็จแล้วไม่มีน้ำละชี ทางโน้นเขามีน้ำตลอด ทางนี้มีน้ำทำนาได้หนเดียว พอทำนาเสร็จแล้วก็เผ่นลงไปโน้น อาศัยกินไปทางภาคกลาง

ภาคอีสานนี้ภาคกลางเลี้ยงดูตลอดมา ภาคอีสานทั้งหมดเลยพอหมดงานทำทางนี้ก็จะวิ่งลงไปทางโน้น ๆ พอมีงานทางนี้ก็ขึ้นมา เฉพาะการทำให้ทำนาลำบากมากทางนี้แหละ น่าสงสาร คือไม่มีทางน้ำเดินผ่านมาพอจะได้ทำบ้าง ตรงไหนที่มีน้ำนี้ โอ้ย ข้าวเขียวข่ม สิ่งเพาะปลูกต่าง ๆ นี่เต็มไปหมด อย่างผ่านไปทางกาฬสินธุ์เขามีทางน้ำลำปาวผ่านไปตรงนั้น เขาทำนาปลูกสิ่งต่าง ๆ เป็นแถวไปเลยนะ ข้าวข่มตลอดสายน้ำที่ไป นั่นน้ำจึงสำคัญมาก เพราะฉะนั้นไม่มีที่ไหนแห้งผาก ๆ พอเราก้าวขึ้นมาทางโคราช มองดูนี้ โอ้ เป็นเมืองอัดคัดชัดเจนเมืองทุกตะเขี่ยวใจคือเมืองภาคอีสาน กันดารมากนะ พออาศัยข้าวเท่านั้น แต่ก็ได้ทำนาปีละหน ๆ

สำหรับคนไม่ซีเกียจแหละ ขยันด้วยกัน เพราะความจำเป็นบังคับให้ขยัน ที่นี้ไม่มีอะไรจะทำมันก็ต้องวิ่งลงไปทางภาคกลาง ภาคอีสานไปกองทางภาคกลาง ลงไปภาคต่าง ๆ นั่นแหละแต่ภาคกลางเป็นจุดสำคัญ ภาคเหล่านั้นพอเป็นพอไปทุกภาคนะ เลี้ยงตัวพอได้ ๆ สำหรับภาคกลางนี้เป็นภาคพ่อภาคแม่ของคนไทยทั้งชาติ อยู่ข้าวอยู่น้ำจริง ๆ ไปที่ไหนมีแต่น้ำแต่ข้าวจะ จะดูข้าวแบบไหนจะ กำลังเป็นกล้าเขียวข่มก็มี กำลังเกี่ยวอยู่ก็มี ขนไปเข้ายุ้งเข้าฉางแล้วก็มี ไปหาที่ไหนละ น้ำไม่อดไม่อยากเลย ไปทางเพชรบุรีก็เหมือนกัน ไปพิษณุโลก สุโขทัย ก็แบบเดียวกัน ๆ พื้นที่เสมอเลย

เราจึงว่า อ้อ นี่สมเหตุสมผล บรรพบุรุษเราให้พามาตั้งบ้านตั้งเรือนอยู่ทางภาคกลาง ตั้งกรุงเทพเป็นจุดกลางนี้เหมาะสมมาก เราพิจารณานะ เป็นทางไปมาหาสู่ของคนทั้งประเทศได้เป็นอย่างดี แล้วสุดท้ายก็วิ่งเข้าไปภาคกลาง ภาคกลางเป็นภาคสมบูรณ์ทุกสิ่งทุกอย่าง เราดูไปหมด ทั่วเมืองไทยเราไปดูทุกภาค ๆ ภาคใดก็ดีไปทางหนึ่ง ๆ แต่ว่าจะให้สมบูรณ์จริง ๆ ก็คือภาคกลางเท่านั้น สมบูรณ์กว่าทุกภาคเท่าที่เรา

ผ่านมา ทุกสิ่งทุกอย่างพอเป็นไปไม่อดอยากขาดแคลน แล้วยังเฉลี่ยเผื่อแผ่ไปในภาคต่าง ๆ อีกนะ

อย่างที่ว่าทางชัยนาท หลวงตาก็คงไปหมด มีแต่น้ำเต็มไปหมด ไปอุทัยฯ ไปที่ไหนเรื่องน้ำนี่ยกให้ภาคกลางเลย โห เป็นเมืองอู่น้ำอู่น้ำ สมกับเป็นภาคพ่อภาคแม่ของภาคทั้งหลายจริง ๆ คือดูอะไรไม่บกพร่องนี่นะ ดูทุกอย่างไม่บกพร่อง เรื่องสำคัญจริง ๆ ก็คือข้าว อะไรจะอดอยากขาดแคลน ขอให้ข้าวยู้อยู่ในหม้อเถิดคนเรา ไม่อดตายนะ ที่นี้ภาคกลางอู่น้ำทั้งนั้นอดอยากที่ไหน แล้วมีทุกฤดู ทำนาได้ทุกฤดู ดินดีเสียด้วยนะ ดินก็สมประกอบกัน ทางภาคอีสานดินไม่ดีด้วย น้ำก็ไม่ดี เป็นระยะ ๆ มีบ้างไม่มากนัก ทางภาคกลางดีตลอด เราไปดูแล้วดูจริง ๆ คือดูด้วยความเป็นธรรมชาติ

ไม่มีคำว่าเอียงเรื่องธรรมแล้วนะ ตรงไหนควรดี-ดี ตรงไหนควรชม-ชม ดีเพื่อจะให้เสริมขึ้น ชมก็เพื่อให้หนุนเข้าอีก ดีเพื่อแก้เพื่อไข จึงว่าเท่าที่ผ่านมานี้ไม่มีภาคไหนที่จะเป็นภาคที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดในเมืองไทยเรายิ่งกว่าภาคกลาง ภาคกลางมีสมบูรณ์พูนผล โรงงโรงงานที่จะทำก็ไม่อด ข้าวน้ำโภชนาหารไม่อด ๆ เพราะฉะนั้นภาคต่าง ๆ จึงไหลเข้าไปอาศัย อย่างภาคอีสานนี่ โอ้ย ไปอยู่โน่นละ หัวใจมันอยู่โน่นเอาพุไปไว้ที่โน่นให้ทางภาคกลางเลี้ยงช่วย ไม่งั้นตายหมดภาคอีสานนี่ อ้าว ไม่มีที่ทำกินว่าไง นาทำเพียงคนเดียว แผ่นดินเตียนโล่งไปอย่างนั้นไม่มีอะไรจะทำ น้ำไม่มี โห น้ำนี้สำคัญมากนะ ถ้าน้ำมีที่ไหนชุ่มเย็นไปนะ

เราได้เทียบดู อย่างภาคไหนที่มีน้ำมาก ภาคนั้นดีทุกอย่าง ภาคไหนแห้งแล้งเช่นภาคอีสานแห้งแล้งจริง ๆ อู้ย อดอยากขาดแคลนมาก เพราะสิ่งอุดหนุนสิ่งประกอบไม่มี มีแต่กำลังวังชาทำไม่ได้ เราไปหมดแหละถึงอุทัยธานี สมบูรณ์ไปด้วยกันหมด ไปทางโน้นก็เพชรบุรี เป็นแบบเดียวกันหมดน้ำทำไม่อดนะ ทางไหนเราไปเรากว้างขวางมากนะเที่ยวดูตามเหตุการณ์ หรือว่าไปด้วยกิจธุระของเรานั้นแหละ มันหากจำเป็นได้ดูนั้นดูนี้ไป อันไหนที่ควรจะได้รับประโยชน์บ้างก็มาแนะนำบอกทางนี้ให้เอาเป็นตัวอย่าง ให้คิดให้อ่านเอาเป็นตัวอย่าง

ดูว่าเขาเขียนในประวัติ พระเอาไปเขียนในประวัติเราละมัง คือประวัติเราจริง ๆ จากเราไม่ได้นะ เราห้าม ตีเลยอย่ามายุ่งนะ เราไม่ได้เอาประวัติตัวเอง เราจะดูโลกช่วยโลก เราทำอยู่นี้เป็นเรื่องประวัติทั้งนั้นดูเอา ก็ว่าอย่างนี้ละ เขียนอย่างโน้นอย่างนี้ตั้งแต่เป็นเด็กไปขโมยอ้อยเขามา จากนั้นก็ไปคางคก เขาทำสัมตำ อย่างนั้นละมันเป็นตั้งแต่เป็นเด็ก พวกน้อง ๆ เขาอยู่ด้วยกัน พ่อแม่ไปทำงาน น้อง ๆ ก็อยู่นั้นละเราเป็นหัวหน้ากลางวันก็ทำสัมตำ เขามาขอกินกับเรา เออ กูจะให้กินกูตำเพื่อสุแหละ เราตำพอเสร็จ

แล้วเอาไปสองห่อนะ พอตำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ห่อหนึ่งเป็นส้มตำ ห่อหนึ่งเป็นแกงคก ห่อเท่ากันนั้นแหละ

เขาก็พอเห็นเราขึ้นไปอยู่บนบ้าน เราอยู่บ้านตาอยู่กับตา พวกน้อง ๆ เขาอยู่กับพ่อกับแม่ บ้านติดกันอยู่นี้ พ่อแม่หนีหมด จากนั้นแล้วพอเห็นเราเอาอันนั้นขึ้นไป เขาก็รีบไปหาสำหรับอะไรมาวางปู้ปี่ป้อออกมา เราไม่พูดหน้าหลังแหละมันจะอดหัวเราะไม่ได้ ปู้ปี่ป้อเราก็งมา เขามาวาง ห่อนั้นก็วางสองห่อ ลงไม่ทันถึงพื้นดินเลยฟังเสียงแก๊กก้าก ๆ พอไปเปิดนั้นแกงคกมันกระโดดออก ทีนี้มันไปถูกห่อคกคกก่อนยังไม่ถูกส้มตำ โอ้ย ฟังเสียงมันตำ มันหยุดหรือยังพวกบ้านี่นะ บักทำกินหัวมึง ๆ เราก็กเปิดเลย แล้วร้องห่มร้องไห้ด้วยนะไม่ใช่ธรรมดา มันกลัว พอเปิดออกนี่ก็มันโดดออก สำหรับแตกฮือเลย ร้องเสียงลั่น ไม่ทราบได้กินส้มตำหรือไม่ได้กินไม่รู้ เราได้แต่เรื่องขบขันมาจึงได้มาเล่านี้ละเรื่องราว มันเป็นจริง ๆ เวลาเป็นเด็กมันเป็นอย่างนั้นนะ ใครจะไปคิดไปคาดว่า ห่อสองห่อจะมีคกคกอยู่นั้น เปิดมันไปเปิดห่อแกงคกก่อนละชิมมันไม่เปิดห่อส้มตำ พอเปิดเสียงแก๊กก้ากเลยเสียงลั่น ร้องห่มร้องไห้อีก บักทำกินหัวมึง ๆ เราก็กเปิดเลย เลยกบ่ลืม นี่มันเป็น ประวัติ พระคงเอาไปเขียนเราก็กเล่าเฉย ๆ แหะละ

ที่จะมาเขียนประวัติเราให้เราเล่าให้ฟัง ไม่มีเราไม่เอา เราไม่ต้องการ ที่เราเล่าในเวลานั้นเวลานี้แล้วก็เก็บมาบอกกันเท่านั้นเอง เพราะอยู่ด้วยกันมาเท่าไรก็ต้องเล่านี้เล่านี้ แล้วก็จับมาปะติดปะต่อบ้างได้เล็ก ๆ น้อย ๆ ไปอย่างนั้น ส่วนที่จะให้เราเล่าให้ฟังจริง ๆ เรื่องราวของเราเราไม่เล่า นิสัยเรามันไม่ให้ว่านั่นเถอะ ไม่เอา สำหรับพ่อแม่ครูจารย์มันท่านก็ไม่เคยพูด มีแต่ว่าเขียนเท่านั้นละ ตอนท่านเริ่มป่วย ตอนนั้นเราก็กำลังซูลมุนเต็มเหนี่ยวเลย ไม่ได้หลับได้นอนทั้งวันทั้งคืน บางวันขึ้นหาท่านถึงสองหนก็มี ท่านไม่เคยขัดกับเรานะไปที่ไร ๆ สำหรับเราไม่มีละบุญชนะ ขึ้นหาท่านเมื่อไรได้หมดเลย สำหรับพระเณรก็ต้องได้เข้มวงวดกวตขันเวล่ำเวลาจะเข้าไปหาท่าน กลัวจะไปรบกวนท่าน สำหรับท่านเองก็มีนิสัยอย่างนั้นไม่ยุ่งกับใครเลย ปกติเป็นอย่างนั้น ท่านจะทำตามอิริยาบถของท่านอริยาตัยของท่าน สะดวกสบาย

ปกติพอฉันเสร็จแล้ว ท่านก็ไปหาเดินยัดเส้นของท่านในป่า เดินจงกรมบ้าง จากนั้นท่านก็มาพัก พอตอนบ่ายท่านก็ออกไปเดินจงกรม นี่เป็นปกติของท่านไม่มีใครไปยุ่งได้นะ จึงว่าหาไม่ได้เราพูดจริง ๆ สำหรับเราเอง เราไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามครูบาอาจารย์องค์ใด เท่าที่เราผ่านมานี้ไม่มีองค์ใดเสมอเลย ไม่มี พูดถึงเรื่องความละเอียดรอบคอบนี้แหลม ว้างนั่นเลยนะ ภายนอกภายในเสมอกันหมดเลยหาที่ต่อติไม่ได้ เราจึงเทิดทูนสุดยอด เรื่องของท่านที่เป็นประวัติขึ้นมาก็ท่านเริ่มป่วยแล้วนะ ท่านพูดมี

ลักษณะอะไร พอหมู่เพื่อนขึ้นไปนั่งแล้ว ตอนทุ่มหนึ่ง ส่วนมากมักจะไปหาท่านตอนมืด พอมืดแล้วก็เริ่ม ถ้าท่านให้โอกาสแล้วก็ขึ้น ถ้าเห็นไฟจุด

พอเห็นท่านขึ้นพระจะปั๊บปั๊บนั่งไปละ มีองค์หนึ่งคอยอยู่ ขึ้นไปถ้าท่านไม่ให้จุดไฟท่านจะเข้าห้อง ท่านไม่ค่อยยุ่งกับใครนะ ถ้าท่านไม่ว่าอะไรก็จุดไฟ พอเห็นไฟแล้วก็ขึ้น ทอยกันขึ้นไป พอขึ้นไปวันนั้นท่านว่า ลักษณะอะไรจะลึกได้ในเวลานั้น เออ วา่งนั้นนะ ผมก็ได้สั่งสอนพระเถรมานี้เป็นเวลานาน ใครได้คิดอะไรบ้างไหม ท่านว่าอย่างนั้นนะ คือได้สั่งสอนพระเถรมานี้จำนวนมากเป็นเวลานาน แล้วใครได้คิดอะไรบ้างไหม ท่านนั้นละ เราก็กราบเรียนขึ้นทันทีเลย เพราะเราเข้าใจท่าน แต่จะถูกหรือผิดไม่รับรอง โอ้ย คิดเต็มหัวใจละ เรื่องคิดนี่คิดเต็มหัวใจ แต่เวลานี้งานนี้เต็มหัวอกเลยไม่มีเวลาว่าง เรียบอกอย่างนี้นะ กราบเรียนท่านตรง ๆ เลย แต่เวลานี้งานเต็มหัวอกไม่มีเวลาว่างเลย

ท่านปิดทันทีเลยนะเรื่องของท่านที่ว่า ใครคิดอะไร ๆ บ้างไหม ปิดอันนี้ เออ เอา ๆ เองงานของเจ้าของให้ได้ ไม่มีงานใดที่จะยิ่งใหญ่ยิ่งกว่างานของเจ้าของ เองงานให้ได้นะ งานเจ้าของได้แล้วจะแตกกระจายไปหมดเลย ท่านเลยไปทางนั้นเสีย เรื่องที่ใครจะคิดอะไรบ้างไหม คิดเรื่องราวการเทศนาว่าการของท่าน ท่านสอนยังงี้ ๆ บ้างตลอดปฏิบัติของท่าน ความหมายกว้างขวางไปอย่างนั้นละ แต่เราก็กราบเรียนท่านบอกว่าคิดเต็มหัวใจเราก็บอก แต่เวลานี้งานเต็มหัวอกไม่มีเวลาว่างเลย ท่านเลยปิดอันนั้นออก เองงานของเราเซิดไปเลยเทียว เองงานของเจ้าของให้ได้นะ งานอื่นใดไม่สำคัญยิ่งกว่างานของตัวเอง ขอให้เวลานี้แตกกระจายออกไปภายในนี้เถอะนะ มันจะแตกกระจายไปหมด ไปใหญ่เลยเทียว

ทีนี้ฝังใจเรานะ ท่านพูดเท่านั้นไม่พูดอีกเลย พอท่านมรณภาพแล้วก็คิดหาวิธีการ คือเราว่างเมื่อไรเราจะพยายามเขียนประวัติท่าน แล้วมันก็มายุ่งยากวุ่นวายเรื่อยมา จนกระทั่งมาเป็นโรคหัวใจ ความพยายามก็ยังไม่ลดละ พอเบาบางบ้างทีนี้ก็เอาละ ความจำจากเราเราก็จำมาแล้ว ที่จะไปศึกษาครูบาอาจารย์ซึ่งอยู่กับท่านในสมัยต่าง ๆ วยต่าง ๆ กันเราก็ไปศึกษากับท่าน ศึกษาเขียนประวัตินั้นแหละ ไปศึกษาเอาที่นั่นบ้างที่นี้บ้าง อาจารย์นั้นบ้างอาจารย์นี้บ้างเอามารวบรวม แล้วเอาเรื่องของเรที่ตั้งแต่ไปอยู่กับท่านวันแรกจนกระทั่งท่านมรณภาพจากไปออกมา นี่จะได้เป็นประวัติของท่านขึ้นมา

เรารวบรวมถึง ๓ ปีนะไม่ใช่เล่น ๆ ตั้งหน้าตั้งตาไปเสาะแสวงหาจากครูบาอาจารย์องค์นั้น ท่านมาอยู่เป็นยังงี้ ๆ ให้อาจารย์เหล่านั้นอธิบายให้ฟัง เราก็จดเอาบางทีก็เทปอัดเอา ๆ เรื่อย จดไม่ทันต้องเอาเทปไปวาง ท่านพูดอะไรแล้วก็อัดเทปเอามาจด แล้วค่อยเรียบเรียง แต่พรรษานี้จำไม่ได้ละ คือจำไม่ได้หมด ถ้าจำได้หมดเราจะ

ออกจนหมด แต่นี่จำไม่ได้หมดเราจึงไม่ได้บอก เราก็บอกเราอมรับ พรราชาจำไม่ได้ จึงไม่บอกว่าจำพรราชาที่นั่นเท่านั้นปีเท่านั้นปีไม่บอก รวมเอาเลย ปีนั้นประมาณเท่านั้น ๆ ไป เช่นอย่างเชียงใหม่ ๑๑ ปี รวมทั้งอุตรดิตถ์ด้วย อุตรดิตถ์ท่านก็เคยมาจำพรราชาเหมือนกันนะ รวมกันแล้วดูเหมือน ๑๑ ปี จึงได้เขียนประวัติของท่านออกมา

เขียนอย่างพิถีพิถัน เพราะเราเขียนด้วยความเทิดทูนสุดหัวใจเราแล้ว เราเขียนเอง จดมาแล้วก็มาเรียง เรียงเสร็จเรียบร้อยแล้วเรียนพิมพ์อีกนะ ไปเรียนพิมพ์อีกเพื่อพิมพ์หนังสือท่าน ไม่ได้เรียนเพื่ออะไร เรียนพิมพ์ติดพอได้ประมาณสัก ๔๐ คำต่อหน้าทีเอาละที่นี่ เอาเลย พอเรียนพิมพ์ติดเรียบร้อยแล้วก็พิมพ์หนังสือประวัติท่าน ๑ เล่ม แล้วปฏิปาพระธุดงคกรรมฐาน รวม ๒ เล่มที่เราเรียนพิมพ์ติดมานะ แล้วเราเป็นคนตรวจรูฟเองหมดเลย ให้ขึ้นแท่นพิมพ์เลยเราบอก เราพิจารณาทุกสัต์ทุกส่วน เพราะฉะนั้นถึงได้ขึ้นแท่นพิมพ์เลยทั้งสองเล่ม จากนั้นพิมพ์ติดก็ทิ้ง ไม่ทราบมันไปทวีปไหน จนกระทั่งบ้านนี้ไม่เคยแตะเลย นั่นเรียนมาเฉพาะ

นี่พูดถึงเรื่องความเทิดทูน หลวงปู่มั่นเราสุดยอแล้วทุกอย่างนะ ไม่ว่าภายนอกภายในรอบคอบทุกอย่าง หาที่ต้องดีไม่ได้ ถ้าพูดถึงเรื่องภายใน เอ้า ถ้ามเข้ามาว่าฉันเลย เรื่องภายในสำคัญมาก ให้ถามเข้ามาเลยไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน จึงได้เทิดทูน เวลาเขียนประวัติท่านจึงเอาให้เต็มเหนี่ยวเลย ตรวจทุกกิตทุกกั ใช้ความพินิจพิจารณาไปทุกอักษรเลย เพราะฉะนั้นเวลาเอาอันนั้นให้เขาขึ้นแท่นพิมพ์ จึงไม่ให้มาตรวจต่อไปอีก เราอมรับผิดของเราคนเดียว

ครูบาอาจารย์อย่างนี้หาได้ที่ไหน เรายังไม่เห็นว่างั้นเลย ในชีวิตของเราเราไม่เห็น เราเห็นพ่อแม่ครูจารย์มั่นองค์เดียวนี้เท่านั้นที่เราเทิดสุดยอเลยนะ นอกนั้นก็เพียงผ่านธรรมดา ๆ ไม่ได้อยู่ใกล้ชิดติดพันเป็นเวลานานเหมือนอยู่กับหลวงปู่มั่น อันนี้เป็นเวลา ๘ ปีเต็ม ตั้งแต่วันไปอยู่จนกระทั่งท่านมรณภาพจากไป สังเกตทุกกิตทุกกัทุกแห่งทุกมุม จึงได้เขียนประวัติของท่านไว้เพื่อพี่น้องทั้งหลายได้อ่านดู นี่ละประวัติของท่านผู้วิเศษ ท่านวิเศษอย่างนี้ละ ท่านอุตสาหะพยายามสมบุกสมบันใครจะเกินหลวงปู่มั่น ความลำบากลำบากสุดยออยู่นั้นหมดเลยนะ โอ ท่านเป็นผู้บุกเบิกทางเดิน สุดยอในเรื่องความทุกข์ความทรมาน จากนั้นมาแล้วก็ได้ลูกศิษย์ลูกหาค่อยกระจายออกไป ทุกวันนี้จึงมีกรรมฐานมาก ชื่อของท่านจริง ๆ ท่านเจียบไปเลยนะ เราจึงได้รื้อชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณออกมาให้พี่น้องชาวไทยได้ทราบ

เวลานี้หลวงปู่มั่นชื่อเสียงท่านก็ดังทั่วประเทศไทยแล้ว เวลาท่านอยู่ลำพังท่านท่านไม่ได้สนใจกับสิ่งเหล่านี้ะ ท่านผลิตแต่พระทั้งนั้นออก พระองค์สำคัญ ๆ ออกจากท่านทั้งนั้น นั่นละโรงงานอันใหญ่โตสำหรับผลิต พระทั้งหลายออกจากนั้นหมด ครู

อาจารย์ทั้งหลายที่ชื่อเสียงโด่งดังกระทั่งทุกวันนี้ มีองค์ไหนละที่ไม่ใช่ลูกศิษย์ท่าน ลูกศิษย์ท่านทั้งนั้น ท่านเด่นในทางนี้ เป็นโรงงานใหญ่สำหรับผลิตพระออกทำประโยชน์ให้โลก เราจึงได้เทิดทูนตลอดเวลา

เวลาท่านจะสิ้นก็สวยงามมากนะ เวลาท่านจะสิ้นลม เราดูเรียกว่าลืมหลับไม่ลงนะ ตาแห้งเลย คือดูไม่อึมไม่พอ ดูดูดูเต็ม ยิ่งเวลาท่านจวนเท่าไรยิ่งจืดตลอดเลย อึ้ง สดสังเวชนะเรา สด ๆ ร้อน ๆ เราอุปถัมภ์อุปฐากท่านเราก็กุมใจ กุมใจยังงี้ คือเราสละชีวิตหมดแล้วทุกอย่าง การอุปถัมภ์อุปฐากท่านในเวลาธรรมดาก็มีพระมีเณรปฏิบัติดูแลท่านใกล้ชิดติดพัน เราเป็นแต่เพียงว่าคอยดูแลอยู่ภายนอก ที่แรกก็เรานั้นแหละ ต่อมาก็อย่างที่ท่านพูด พระที่มีอายุพรรษามากแล้วก็ปล่อยให้ผู้ที่อายุพรรษาน้อย ๆ ได้ทำข้อวัตรปฏิบัติบ้าง เดี่ยวจะไม่มันนิสัยติดหัวมันแหละพระนี่ ท่านว่านั่น ผู้ที่มีอายุพรรษาแล้วก็เพียงแต่อยู่ห่าง ๆ ก็ได้ คอยแนะคอยบอก จากนั้นมาเราก็ออก ก็ปล่อยให้พระเข้าไปในห้องในหับท่าน ปล่อยให้เข้าไปองค์ไหนเราเป็นคนสั่งเรียบร้อยแล้วพิจารณาเรียบร้อยแล้วค่อยปล่อยให้เข้าไป ๆ ทุกอย่าง

ข้อวัตรปฏิบัติบริหารท่าน ใครจับมาขึ้นไหนอย่าก้าวก่ายกัน ใครเคยได้ขึ้นนี้เอาขึ้นนี้อ่าไปเอาขึ้นนั้น เราสั่งไว้หมดเลย เราคอยดูอยู่ห่าง ๆ ตลอด นี่เวลาธรรมด เวลาท่านเจ็บไข้ได้ป่วยเราเข้าใกล้ชิดเข้าเรื่อย ๆ จนกระทั่งท่านป่วยหนักนี้เราห่างจากท่านไม่ได้เลยนะ ตลอดเวลา นี่เราก็กุมใจ ด้วยอำนาจแห่งความเทิดทูน ด้วยความรัก ความเลื่อมใสอะไรทุกอย่าง มารวมอยู่ในนี้หมดเลย ท่านจะเอาอะไรเท่านั้นเอง เรื่องเราไม่มีปัญหาเลย ติดแนบตลอดเวลา นี่เราก็กุมใจจะได้อุปถัมภ์อุปฐากพระองค์ล้ำเลิศ ประเสริฐสุดในโลกสมัยปัจจุบัน ก็คือหลวงปู่มั่นนั่นเอง

เวลาท่านป่วยหนักจริง ๆ แล้วท่านก็ไม่ได้สั่งนะ เราก็กุมใจไม่ได้บอก มันหากเป็นเรื่องความจำเป็นของท่านและของเรา และของพระของเณรที่จะปฏิบัติต่อกันจนได้นั้นแหละ เวลาท่านป่วยหนักเท่าไรนี้ จะมีแต่เราจะพัวพันท่าน พระเณรไม่ค่อยกล้านะ ไม่กล้าเข้าไป ก็ไม่ใช่ว่าเราได้ออกนะ พระเณรหากเป็นอย่างนั้นเอง ท่านเองก็ไม่ได้สั่งเสียใคร อยู่กับเราเวลาจำเป็นจริง ๆ ก็มีแต่เรากับท่านติดกันอยู่ตลอดเวลาเลย ท่านจะสั่งเสียอย่างนั้นอย่างนี้ก็ไม่มี เช่น สั่งให้พระเณรมาเปลี่ยนบ้างเวลาท่านหนักมากกลางคืนทั้งคืนไม่ได้หลับก็มี เสมหะวันโรคนะ ครั้นเวลาหนาวเสมหะมันกำเริบ โจอจนจะเป็นจะตาย เราต้องเอาสำลีวางไว้ข้าง ๆ อยู่ในมุ้ง เอาสำลีกว้านแล้วกวาดช่วยท่าน ๆ ตลอดเวลา เป็นเวลาเท่าไรก็ตามนะ ท่านก็ไม่เคยได้ออก

ท่านมหาทำอยู่นานแล้วคงจะเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า เอาพระเณรมาเปลี่ยนตัวบ้างก็ไม่เคยเห็นท่านพูดนะ เราก็กุมใจกับใคร แน่มันก็เข้ากันได้ คือไม่สนใจกับ

ใครที่จะมาทำต่อท่านอย่างนี้ เป็นตายเราหมดแล้ว โง่หรือฉลาดก็ให้เป็นเราเอง เรื่องเลยเข้ากันได้ จนกระทั่งท่านมรณภาพจากไป วันไหนท่านไม่หลับเราไม่หลับเลย ถ้ากลางวันท่านได้พักบ้าง แล้วก็มีพระเณรคอยกำกับเสีย เราก็อยู่ห่าง ๆ ถ้าตอนกลางวันนะอยู่ห่าง ๆ คอยพระเณรเข้าไปกำกับ พอตกเย็นเข้ามาเราเริ่มละที่นี้ พอตกกลางคืนมาเราเข้าเลย อย่างนั้นเป็นประจำ เราเทศน์ท่าน จึงว่าเราภาคภูมิใจในการอุปัฏฐากรักษาท่าน เรียกว่าเต็มภูมิเราเลยนะ

เป็นอะไร ๆ อย่างเขาวัววันโรควัณแรกนี้เป็นโรคที่ติดกันได้ง่าย เราไม่สนใจเลย คลอเคลียกับท่านอยู่ที่นี่ ก็เสลดของท่านเต็มคอ คอท่านกับคอเราก็ออยู่ด้วยกันไม่เคยสนใจ ตลอดเวลาเลย จนท่านมรณภาพจากไป เรียกว่าเราภาคภูมิใจในตัวของเราเองที่ปฏิบัติต่อท่าน เรียกว่ามอบถวายทุกอย่างเลย ความโง่ความฉลาดให้อยู่กับเราผู้เดียว เพราะฉะนั้นพระเณรจึงไม่กล้าชี้ เราก็ไม่เคยบอกใครมาช่วย พระก็ไม่กล้ามา อยู่นอกมุ้ง เต็มอยู่ข้างนอก มีแต่เราอยู่ภายใน ๆ เป็นประจำ ๆ อย่างนั้น

มีอันหนึ่งที่เป็นข้อคิดก็คือว่า เวลากลางคืนบางที่ท่านก็งีบไปบ้างนะเราอยู่นั้น พอท่านหลับไปบ้างเราก็บอกพระองค์ไหนที่เราไวใจพอสมควรให้เข้ามาแทน แล้วก็บอก นี่ผมจะไปเดินจงกรมอยู่ตรงนั้น บอกที่ด้วยนะ ตามธรรมดาเราจะบอกใครเวลาเดินจงกรม ตั้งแต่จุดไฟเราไม่เคยจุดว่าไง อันนี้ยังบอกนะ นี่ผมจะไปเดินจงกรมทางนี้นะ คือทางจงกรมของเราอยู่นั้น ข้าง ๆ มันเป็นดงเข้าไปปั๊บไม่เห็นคน เวลาท่านตื่นแล้วท่านมักจะถาม พอลืมตาขึ้นมาท่านมหาไปไหน ลำคัญอันนี้นะ เราบอกว่าเราอยู่ตรงนั้น พอท่านตื่นแล้วให้รีบไปเอาเรามา ลักเดียวไม่นานพระหรือเณรปั๊บปั๊บเข้าไป หือ ท่านตื่นหรือ ปั๊บออกเลยเข้าเลยเป็นประจำอย่างนี้

นี่ละพระองค์ที่วิเศษวิโสในปัจจุบันเห็นประจักษ์ ภายนอกภายในนี้ โถ ไม่มีอะไรที่จะอัดจะอั้นนะ หลวงปู่มั่น เอ้า ถ้าพูดถึงเรื่องพวกเทพพวกเปรตพวกผีเทวดา เอา มาว่าจั้นเลย ท่านจำหมดแล้ว ถ้าพูดถึงเรื่องธรรมภายในการถอดถอนกิเลส เอา บอกมาชั้นใดตอนใด พอปั๊บมานี้ใส่ปุ๊วะเดียวฟังเลย ๆ นั้นผู้รู้แล้วมาสอนโลก ไม่ได้เหมือนกับต่างคนต่างหลับตาสอนกัน ผิดกันอย่างนี้นะ พูดไม่กี่ประโยคใส่ปุ๊บเดียวฟังเลย กราบม๊ับ ๆ ไปเลยไม่อยู่นานนะเรา เวลาจำเป็นจริง ๆ ก็เราแก้คนเดียวเราไม่ได้นี่นะ สิ่งเหล่านี้ไม่เคยเกิดเคยมี มันเกิดขึ้นมาเราก็ไม่เคยรู้เคยเห็น ไม่ทราบจะปฏิบัติกันยังไ้ ก็มองเห็นแต่ครูบาอาจารย์เท่านั้นที่ท่านผ่านมาเรียบร้อยแล้ว พอติดปัญหาปั๊บ ปั๊บเข้าไปหาท่าน พอเล่าถวายท่านใส่เบรียงเดียวเท่านั้นนะขาดสะบั้นลงเลย หายสงสัยกราบม๊ับ ๆ ไปเลย น้อย่างนี้นะ

บางที่ขึ้นถึง ๒ ครั้งก็มี ที่ว่างงานคับเต็มหัวอกนั้น ไม่มีเวลาว่างเลยก็คือสติ ปัญญาอัตโนมัติมันเองพูดง่าย ๆ ไม่มีเวลาว่างเลย หมุนตัว ๆ แม้ทำงานกับท่านเองมันก็ ทำของมันอยู่ในนี้ตลอดเวลา นี่เรียกว่างานของจิต งานจะออกจากวิภวจะจริง ๆ จะไม่มี รออะไรทั้งนั้นแหละ มีแต่จะให้พ้น ให้พ้น ๆ พุง ๆ ตลอด อะไรมายังไม่ได้ การอยู่การ กินอะไรเหมือนไม่มีว้างขึ้นเถอะนะ มีแต่งานระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันเป็นวงใน จิต เป็นสนามแล้วก็เป็นที่ กิเลสกับธรรมเป็นนักต่อสู้ พัดกันอยู่บนหัวใจ นี่ละไม่มีเวลา ถอยกัน ธรรมเมื่อมีกำลังกล้าแล้วจะไม่มีคำว่าถอย มีแต่พุง ๆ ตลอดเลย ถึงขั้นนั้นแล้ว ยังไงเอาไว้ไม่อยู่ละธรรม หมุนตัว ๆ จนขาดสะบั้นลงไปหมด โลกธาตุนี้ว่างเปล่าไปหมด แล้วมันก็รู้เอง ทูลถามพระพุทธเจ้าทำไมว่า สนฺทิฏฐิโก ผู้ปฏิบัติต้องรู้เองเห็นเอง

พระพุทธเจ้าตรัสรู้เองเห็นเอง พระสงฆ์สาวกตรัสรู้เองเห็นเองไม่จำเป็นต้องถาม กัน ธรรมประเภทเดียวกันรู้อย่างเดียวกันถามกันหาอะไร เท่านั้นพอ นั่นละที่ว่าธรรม สด ๆ ร้อน ๆ เป็นธรรมประจักษ์ เมื่อเจอเข้าไปแล้วไม่ได้ถามใครละ ไม่เคยเจอมาแต่ ไหนก็ตามพอเจอ อ้อ ทันทีเลย นั่น นี่เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธเจ้าที่ทรงรู้ทรงเห็น ไว้แล้ว ไปเห็นปั๊บ อ้อ พระองค์ก็สอนไว้แล้วตั้งแต่นั้น ๆ อย่างนั้นนะ มันหากเป็นของ มันไปเรื่อย ๆ

นี่ละการปฏิบัติเมื่อตั้งใจปฏิบัติอยู่แล้วก็เป็นอย่างนี้ตลอด ๆ ไปแหละ เหมือน เราปฏิบัติตามกิเลสให้กิเลสลากูไป มันก็เป็นกองทุกข์เดือดร้อนทุกหย่อมหญ้าตลอด มาและจะตลอดไปอย่างนี้ ผู้ที่มีธรรมเป็นฝั่งเป็นฝาพอปิดพอกันต่อต้านต้านทานกัน บ้าง มันก็พอมีพอพืดพอเหวี่ยงกันไป มีสุขบ้างทุกข์บ้าง มีที่ชุกหัวนอนได้ไม่มีแต่ฟิน แต่ไฟเผาไหม้ตลอดเวลาด้วยความพุงเพื่อเห่อเหิมอย่างเดียว ธรรมพระพุทธเจ้าเป็น อย่างนั้นนะ นี่ศาสนาจะหมดไป ๆ จะไม่มีอะไรเหลือแล้วเวลานี้ละ โห้ย ดูสลดสังเวชนะ เรา เราพูดจริง ๆ นะมองไปที่ไหนมันเป็นยังงี้ ก็มันมีแต่กิเลสกำแพง ๗ ชั้นสู้ไม่ได้ ความหนาของกิเลส มันห่อมันล้อมแต่ละคน ๆ กำแพง ๗ ชั้นยังสู้กิเลสหนาไม่ได้นะ หนาในหัวใจของสัตว์โลก แล้วมันจะเอาความสุขมาจากไหน

ก็กิเลสมันสร้างแต่กองทุกข์ทั้งนั้น กำแพงของมันหนาถึง ๗ ชั้น มันจะมีความ ทุกข์ขนาดไหนในหัวใจดวงหนึ่ง มาที่ก๊อปก็กลับแล้วนานสักเท่าไร มันแบกมาตลอดนี้ แล้วยังจะแบกไปตลอดอีกนานขนาดไหน ด้วยกำแพงของกิเลส ๗ ชั้น ๆ ไม่มีบางบ้าง เลยนี้เป็นยังงี้ ถ้ามีธรรมเข้าไปตีพอกะเทาะบ้าง ก็ยังพอที่จะแหวกเข้ามาหาช่วยตัวเอง ได้ด้วยศีลด้วยธรรมนะ อันนี้ไม่มีอะไรจะช่วยตัวเองได้ ไปที่ไหนมันบ่นกันทุกหย่อม หยั่ว ๆ เราสลดสังเวชอย่างนั้นละ ถ้าพูดออกไป ก็กิเลสมันเป็นคนตีเสียหมดโลกนี้ มันก็ หว่าเราเป็นผู้ต้องหาคนเดียว บ้าตัวนี้มันพูดอะไรแทรกโลกขึ้นมานี้ มันก็จะว้างขึ้นเสีย

เราก็อปล่อยให้เขารูมกันไปแหละ เราบ้าแบบเราเราอยู่สบายเราก็อพอ ให้เขาเพลินเขาไป ฟาดทั้งตดทั้งขี้แตกเราก็อช่างหัวมันแหละ ไม่ใช่ตดเราก็อเรานี้จะเข้าใจไหม ตดเขาขี้เขา มันทนไม่ไหวตดแตกออกขี้แตกออกเข้าใจไหม

ทุกซัปปี้คันหัวใจมันมันจะตาย ระบายออกมาทุกแง่ทุกมุม มาเจอกันนี่พูดแต่ เรื่องกองทุกข์นะ ระบายต่อกัน ๆ ใครก็มีแต่กองทุกข์ด้วยกันระบายหาอะไร ถ้าเป็นสินค้าใครจะซื้อใครมันเต็มด้วยกันทุกคน คนหนึ่งมีอันหนึ่ง คนหนึ่งมีอันหนึ่ง มันพอซื้อขายกันได้คนเรา นี่ต่างคนต่างมีแบบเดียวกัน ความทุกข์ความทรมานทุกแบบทุกฉบับ มันมีแบบเดียวกัน เอามาขายกันหาอะไร นี่เรื่องกองทุกข์ของโลกเป็นอย่างนี้ ฟังให้ดี กองทุกข์ของธรรมอยู่ที่ไหน ผู้ปฏิบัติธรรมมากน้อยจะเห็นขึ้นเห็นส่วนของตัวเองเป็นลำดับ ๆ จนกระทั่งแน่ใจ ๆ จากนั้นแล้วก็ถึงขั้นฝังแล้วเท่านั้น ถ้าว่าจะพูดแบบโลกเขาก็สนุกดูว่างั้นเลย แต่ท่านจะสนุกอะไรไฟเผาโลกเห็นอยู่ ท่านจะเอาอะไรมาสนุก แต่ท่านไม่เป็นทุกข์ แน่ะ ก็มีแต่ปลงธรรมสลดสังเวช

แนะนำสั่งสอนยื่นไม้ให้ เอา ดิ่งขึ้นมาให้จับไม้นี้ ดิ่งขึ้นมา คำสอนสอนลงไปดิ่งขึ้นมา ผู้ใดจับได้ดิ่งได้ก็ค่อยผ่านไป ๆ บรรเทาความทุกข์ พ้นจากน้ำที่พลุ่งพล่าน ๆ ไป ด้วยพินด้วยไฟด้วยกิเลสตัณหาอันเป็นไฟเผาโลกในหัวใจนั้นค่อยเบาลง ๆ ค่อยสบายนะ เอาละวันนี้พูดตั้ง ๓ โมงแล้วนะไม่ใช่เล่น ให้พร...

เมื่อวานนี้วันที่ ๕ เมษายนค่าได้ ๑๑ บาท ๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๕๓ ดอลลาร์ ใ้เหน้อย ตั้ง ๙ โมง ๑๐ นาทียังไม่ลุกจากที่เลย วันนี้ไม่ทราบว่าจะพูดเรื่องอะไรต่อเรื่องอะไร

ลูกศิษย์ พูดเรื่องไปขโมยอ้อยครับ

หลวงตา เรื่องขโมยอ้อยนี้เราได้ชมข้อหนึ่งคือมันจำไม่ลืมนะ ได้ชมอันหนึ่งอุบายวิธีการของขโมยเก่งอยู่นะ มันเก่งมาแต่เป็นเด็ก ก็ตั้งหน้าตั้งตาไปขโมยอ้อย เขาร้อยเปอร์เซ็นต์นี่นะ พอเห็นอ้อยอยู่มูมั่วสวนเขานะ ผ่านไปก็เห็นผ่านมาก็เห็นมันหิวมากเข้า ๆ ก็เลยชวนพี่ชายไปตัดอ้อยเขาไปขโมยอ้อยเขาไปกินเถอะว้างั้น แล้วไปบาปมันสู้บุญไม่ได้ชิไปตัดอ้อยคลานออกมา เขาปิดประตูแล้วเด็กมันรอดได้นี้ รอดออกมาเจอเขาพอดี เทอ เด็กเหล่านี้สู้ทำไมไปขโมยอ้อยถูกละ ว้างั้นนะ เขาพูดยิ้มแย้มแจ่มใสนะเขาไม่ได้มีอะไรกับเรา เพราะมันเกินกว่าจะมาถือว้างั้น ยืนอยู่ยิ้ม ๆ เด็กนี้สู้ทำไมไปขโมยอ้อยถูกละว้างั้นนะ โอ้ย ผมไม่ได้ขโมยนะป่าว้างั้น ดูซิมันแก้ของมันเป็นนะ นี่ผมหิวมากผมจะไปตัดอ้อยแล้วจะเอาไปให้ป่า บอกป่าแล้วผมจะเอาไปบ้านผม ว้างั้นนะ มันเป็น จำได้ไม่ลืมนะ เออ ถ้างั้นก็เอาเสีย โอ้ย กูไม่เอาแล้วสุเอาเสีย

ผู้เฒ่าก็ผ่านไปเราก็ก็นั่งไป ไปวัดตาละซี ตาจึงพาเอาหลังทศไป ไปบอกตาชบอชโมย ไปเจอเจ้าของเขาก็หาเรื่องบอกว่าไม่ได้ชโมย จะตัดอ้อยไปบ้านเขา ที่นี้ตาได้ยินแล้วก็ตาจับเอาไว้ ก็มันญาติกันพวกนี้ก็ดี พอไปก็ไปบ้านเขาเลย เด็กเขาไปชโมยอ้อยสุรุ้ไหม เขาไม่ได้ชโมยนะ ไม่ชโมยยังงั้นมาบอกกูแล้ว ทางนี้ก็เล่าให้ฟัง โอ้ย ช่างหัวมันประสาเด็กเขาก็ว่างั้น มากี่ขยำใหญ่เลย บอกหาตำรวจมา ให้เตรียมที่เตรียมฐานให้มันเดี่ยวตำรวจจะมามัดไปเข้าคุกเข้าตะรางพวกชโมยนี้ว่างั้น คือเดี่ยวมันจะเคยตัวตาจึงตัดไว้อย่างนั้นนะ ขึ้นไปในห้อง นั้นแหละปิดประตูเขายังจะเอาง่าย ก็โดดออกจากห้อง ร้องไห้ไม่ลืมนะ ต่อจากนั้นก็ไม้อะแหละ ไม่ชโมยแล้ว นี่ละเด็กมันเป็นทุกอย่าง

(บ้านที่ว่าเป็นฝัดาชอยู่ที่ไหนคะ) แถวกระโหม-โพนทองแหละ คือบ้านใหญ่่นะ เป็น บ้านที่เราไปพักนั้น ๘-๙ หลังคาเรือน แต่บ้านใหญ่เขานั้นบ้านติดต่อแถวนั้นนะ มันเป็นแล้วเขาเอามาฝังที่ป่าช้าเดียวกัน แถวนั้นเขารวมป่าช้าฝังที่นั่น เพราะฉะนั้นเราจึงไม่หนีไปไหน เดี่ยวเอากันมา ๆ เดี่ยวนี้ที่เราจะไปดูสภาพบ้านเก่าเขาเนะ เราจะไม่รู้เลยไม่ว่าที่ไหน คือมันจะเปลี่ยนสภาพไปหมด ถนนหนทางบ้านเรือนนี้จะเปลี่ยนไปหมด เพราะแต่ก่อนไม่มีทาง ทางก็ทางไปมาธรรมดาพอหลวมล้อหลวมเกวียนเท่านั้นแหละ เดี่ยวนี้มันเป็นถนน มันจะไปรู้ได้ยังไง

อันนี้ก็เห็นความเด็ดของจิตใช้ไหมละ ที่เอามาพูดนี้แก้ด้วยธรรมจริง ๆ ไม่มียาแม้หน้าหยดหนึ่งเลยนะ ยารากไม้ไม่มี เขาเอามาให้เขาถือยามาคณีนะ ให้เอาคืนให้หมด บอกอย่างนั้นนะยาของเรามีแล้ว ๆ บอกเรามีแล้ว ก็คือมีอยู่ในนี้ นั่นไม่บอก มีแล้ว ๆ เพื่อตัดความยุ่งเหยิงวุ่นวายและเพื่อย่นเวลาเข้ามานี้จะขึ้นเวทีแล้ว เพราะอันนี้มันเร่งหนักเร่งเข้าหนักจึงบอก โอ้ย นี่คน ๒ วันถึงตายมันเร่งจริง ๆ นะมันเป็นในนี้ คือหายใจแรงไม่ได้นะ ถ้าจามนี้ก็สลับไปเลย นี่เขาเรียกว่าใช้เจ็บชดดอกเขาพูดกันทางนั้นนะ เวลามาโดนเราเข้า นั่งในป่าช้าไม่นานนะยุบยับ ๆ ขึ้นมา เร็วเสียด้วย เราจึงได้บอกเขาโรคที่โหมทั้งหลายเป็นเอากันมาเผานี้ เวลานี้อาตมาเริ่มเป็นแล้วนะเราว่างั้นะ นี่อาตมาจะกุสลามาดิกาให้ไม่ได้แล้วจะรีบไปที่พักแหละ นี่รวดเร็วด้วยนะ

แล้วเขาก็ตื่นตกใจนะ โอ้ย ถ้างั้นให้ท่านไป ไม่ได้ ๆ เขาว่า ไม่มีใครที่จะค้านนะให้ท่านไป ไม่ได้ ๆ พอไปถึงที่พักมันเหมือนหอกเหมือนหลาวทิ่มเข้ามาตรงกลางหายใจแรงไม่ได้ ถ้ายิ่งจามด้วยแล้วสลับไปเลย นั่นละเขาก็ติดตามอย่างรวดเร็วเนะ เราก็บอกว่านี่เป็นรวดเร็วด้วยนะ เริ่มขึ้นมากแล้ว อาตมาขอไปแหละ โอ้ย นิมนต์ ๆ เขาก็ว่าคนยังเต็มในป่าช้านะยังเผากันอยู่ไม่หยุด ยังหนีต่อหน้าต่อตาเขาเลย พอไปถึงที่ไม่นานเขาก็ตามมา ไม่ทราบมันบอกใคร ก็คือในป่าช้าคนมันมากอยู่แล้วมันก็ทราบทั่วถึงกันอย่างรวดเร็วใช้ไหมละ พอเราไปถึงนั้นไม่ถึงชั่วโมงเลยคนเต็มมาหมดแล้ว เขาเป็นห่วง

เราเขาดัวเราตาย เพราะเขาเห็นประจักษ์อยู่แล้ว มากี่โล่ทันทีเลย ขึ้นบนแคร่ เทียนเอาไปจุดวางไว้ต้นเสา นอกมุ้งนะ มุ้งกลดอยู่นี้ หากว่าเกิดอะไรขึ้นมาเดี่ยวจะไปเตะเทียนแล้วจะเผาไหม้ เผาไหม้ก็เผาทั้งเราด้วย

ขึ้นเวทีแล้วต้องเตรียมพร้อมเลย เอาไฟตะเกียงเหมาะๆ อย่างนี้แหละ ไปวางไว้ที่นั่นจุดไว้ ขึ้นร้านเล็กๆ เตรียมพร้อม ทางนี้มันก็เสียดเข้าๆ นี่แหละที่พูดถึงว่ามันห่วงมันไม่อยากจะตาย เราก็อุดใจใหม่ในหนังสือ คือห่วง คำว่าห่วงไม่อยากจะตาย ถ้าตายเดี่ยวนี้มันจะค้างความหมายนะ มันรู้ชัดๆ อยู่จะว่าใจหัวใจนี้ ถ้าตายนี้จะไม่ถึงนิพพานพูดตรงๆ นะ มันจะค้าง ค้างที่ไหนก็ไม่เอา ถ้าถึงนิพพานแล้วไปเมื่อไรได้เลยเราไม่ว่า แต่เวลานั้นยังไม่ถึง ละเอียดขนาดไหนเวลานั้น ละเอียดมากเชียวนะ ก็คิดดูออกจากการนั้นมา ขึ้นวัดตอยก็ไปม่วนเสียกับบนวัดตอย มันก็ใกล้กันทีเดียวใช้ไหมล่ะ ใกล้เวลาแล้ว

ที่นี้มันก็เป็นห่วงไม่อยากจะตาย คือถ้าตายแล้วมันจะค้าง ค้างอยู่ที่ไหนมันก็รู้ชัดๆ จะว่าไง สวรรค์ ๖ ชั้นมันสงสัยที่ไหน เห็นไหมธรรมพระพุทเจ้าถามใคร ไม่ถามใครนะนี่ เวลานี้ตายลงมันจะอยู่ชั้นไหนมันรู้ทันทีๆ ไปเลย แต่ต่ำๆ ไม่อยู่แหละ สุทธาวาส ๕ ชั้นไม่สงสัยพูดง่ายๆ ว่าจี้เลย พูดกันเปิดอกละซี สุทธาวาส ๕ ชั้นไม่สงสัยแต่มันค้างนี่ ถ้าถึงนิพพานแล้วเมื่อไรไปได้ นี่ละมันเป็นห่วง ที่นี้ธรรมก็กระตุกขึ้นมาละซี เห็นไหมละนั่นละธรรมขึ้นในใจ อ้าว จะไปกังวลอะไรกับเรื่องความเป็นความตายละ ขึ้นนี้เลยนะ ผางๆ เลย

จะไปกังวลว่าอะไรกับเรื่องความตาย เราก็อ่านอริยสัจมาแล้ว ความเป็นความตายก็เป็นเรื่องอริยสัจ เรื่องเหล่านี้เราก็เคยผ่านมาแล้วตั้งแต่สมัย บอกละนะ สมัยอยู่บ้านนามน พัดกับกิเลสถึงขนาดที่ว่า เวลาตายมันจะความทุกข์หน้าไหนมาหลอกเรา จะให้เรากลัวให้เราหลงนะ อันนี้ตั้งแต่มาตั้งแต่บ้านนามนลากกลับมา ตั้งแต่สมัยอยู่บ้านนามนท่านก็ขึ้นเวทีนี้ชัดเจนมาแล้ว ทำไมมาว่านวยอยู่อะไร ท่านไม่ได้บอก ว่าหลงนะ ทำไมมาว่านวยอย่างนี้ละ พอว่าจี้จิตกลับปั๊บเลยทันทีนะ ความห่วงใยเรื่องความเป็นความตายนี้หมดเลย เพราะอันนี้ก็เป็นอริยสัจ นั่นท่านบอกไว้แล้ว ท่านก็ผ่านมาแล้วนี่ พอว่านี่ตัดปั๊บเลยเป็นตายไม่รู้ ฟาดอริยสัจ ที่นี้มันก็พุ่งของมัน พุ่งๆ ตั้งแต่หัวคำถึง ๖ หุ่่มกว่ามันถึงลงกันได้ เวทีของโรคอันนี้แตกกระจายในคตินั้น โลงไปหมดเลยนะ

เห็นไหม นี่แก้ด้วยธรรมโอสถไม่มียาขนานใด โล่กันไป เราถึงได้รู้ชัดเจนว่าโรคอันนี้โลกทั้งหลายเขาจะถือกันว่าเป็นโรคระบาดนะ เช่น อหิวาต์เป็นต้น เพราะมันตายวันหนึ่ง อย่างน้อยวันละ ๓ ศพ อย่างมากวันละ ๘ ศพ เขาขนมาเผาจนกระทั่งเราหนีจากป่าช้าไม่ได้ว่าจี้แกะอะ นักเข้าหนีป่าช้าไม่ได้นั่งกุสลาตลอดเลย คือมันเป็นอย่าง

รวดเร็ว ที่นี้พอนั้นมันกระจำงไปหมดแล้วมันก็ตัดสินของมันได้เลย เอาที่นี้ไม่ตายเห็นไหมล่ะ มันไล่กันทุกก็ทุกก็เลยนะ นี่เราถึงทราบว่ามันไม่ใช่โรคระบาด แต่มันจับติดได้อันหนึ่งคือว่ามันเป็นโรคพิษอันหนึ่ง หรือว่าโรคลมพิษหรืออะไรก็ตามมันเข้ามานี้ แถวนั้นคงจะมีลมพิษประเภทเดียวกัน มันถึงชนกันมา ตายกันมาแบบเรานี่

ที่นี้พอเราพิจารณานี้ไล่อันนี้ออกกระจายออก ๆ โอ้ย เห็นประจักษ์ในหัวใจ มันไม่มีอะไรเป็นเชื้อโรค มีแต่เรื่องที่เป็นพิษก็เป็นอารมณ์ เป็นนามธรรมอันหนึ่ง ๆ เช่นทุกขอยู่นี้มองหาตัวไม่เห็นใช่ไหม แต่มันก็ทุกข์ อันนี้เป็นลมพิษอันหนึ่งเป็นลักษณะอย่างนี้ เวลามันไล่กัน ๆ กระจายออก ๆ ไล่ออกหมดไล่ไปหมดเลย อ้อ นี่มันไม่มีเชื้อมันเป็นพิษอันหนึ่งที่มันเป็นอยู่ในบริเวณนี้เราว่าจันนะ เราพูดของเราเอง เราทราบจากนี้ของเรา ไม่มีเชื้อ จากนั้นก็หายเลยเห็นไหมล่ะ ไม่มีอะไร นี่เรียกว่าธรรมโอสธ แก้กกันอย่างสด ๆ ร้อน ๆ เลย ที่แรกมันห้วงเป็นห้วงตายไม่อยากไป ไปแล้วก็จะค้างชั้นนี้ ๆ ไม่ค้างจะเอาให้มันถึง นั่นเห็นไหมล่ะ พออริยสัจมาเตือนปึงที่เดียวเท่านั้น โอ้ย ล้มหมดเลย แล้วพุ่งเลยเทียว เอาละเดี่ยวมันจะบ้ายโหมงแล้ว

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd